PROFESSOR KJUSDAL

"Ända sedan jag var en mycket liten sköldpadda har jag vetat att jag är annorlunda. När mina bröder roade sig med att leka och springa omkring, så satt jag för mig själv och tänkte, funderade och ritade de mest fantastiska ritningar. Jag hade alltid idéer, och har det fortfarande femtio långa år senare, om hur saker och ting kunde förändras, omkonstrueras och förbättras. Oftast blev till det bättre, men långt ifrån alltid. Det var inget som kunde hindra mig att pröva om och om igen. Min envishet drev mig framåt mot tänkta stordåd, en dag skulle jag revolutionera samhället.

Som den gången jag byggde om min fars stolthet, hans egenkonstruerade hembränningsapparat, till en liten reseångmaskin med ett otal finesser. Tyvärr fungerade den *mindre* bra och gick aldrig att restaurera till ursprungsfunktionen. Aldrig har någon fått så mycket stryk som jag fick den gången, välförtjänt eller ej. Det var en nyttig läxa att lära sig att inte rekonstruera andra människors ägodelar. En snabb lektion i ägande, vad som är mitt och ditt. Efter det fick jag vara hemma med min mor istället för att hjälpa min far på fältet. Hon lät mig sitta och läsa böcker medan hon arbetade..."

Plötsligt knackade det på den halvöppna dörren, och den gamla skäggiga, och för tillfället memoarskrivande, sköldpaddan tittade upp. I dörren stod Albert.

- Ja, Albert, vad vill du?, frågade han.

- Jag skulle bara meddela att prototypen till den dubbelvända spegelreflektorn är färdig. Vi ska snart pröva den och se om vi kan skicka ett meddelande till Licopia. Vill professorn närvara vid tillfället?

- Jag ska bara avsluta de här anteckningarna, men sen kommer jag genast.

Han böjde sig återigen fram över papperen och började skriva vidare.

"...Albert ja, för att vara en av de konstgjorda människorna besitter han en ypperlig kunskap om teknik. Det känns som om det var som igår jag hittade och startade upp honom. Jag fann honom på min första resa, i ett hus från den gamla tiden. Han satt orörlig i ett dvalliknande tillstånd, men efter mycket om och men fick jag liv i honom. Han och jag hade ett långt samtal, det mest givande jag någonsin har haft. Nu hade jag funnit den som skulle komma att hjälpa mig med mitt livsprojekt.

Det var samma år som det hade blivit dags att ge sig av hemifrån; det var min upptäckarlusta som drev mig ut i stora världen. Min far bad mig stanna åtminstone en skörd till, men jag hade bestämt mig. Nu eller aldrig. Jag gav mig av norrut till staden. Upplevelsen var tumultartad, Norcopia tycktes aldrig ta slut. Jag vande mig snabbt och det kändes som om jag lärde mig något nytt varje minut. Lyckan var fullständig, men den tog snabbt slut. Efter en månad drabbades jag av rastlöshet, jag var mätt på staden. Nu var det tid för det stora okända. Nu skulle jag uppleva det med egna ögon och helst genast.

Att gå från klarhet till klarhet var knappast mitt motto under mina unga vilsna år. Något stort skulle jag bli, men vad? Vägen gick norrut genom Kolmården, till Hindenburg bland annat. Under resans gång började en idé ta form. Den lämnade mig ingen ro och till slut fanns den där formulerad och klar. Jag skulle samla människor och djur som ville inhämta och lära ut kunskaper till alla som var intresserade. Universitet var det gamla ordet för det, och ett sådant skulle jag starta. Mitt livs resa hade nu fått ett mål.

Självklart skulle universitet ligga i Norcopia. Mina egna kunskaper var, tillsammans med Alberts, själva grundbulten. Nu var det bara en fråga om lokal och pengar. Det skulle komma att bli min barndomsvän älgen Hugo Boss, en välkänd affärsman, och en annan gammal bekant, baron Nelson, en timid noshörning, tillika Norcopias borgmästare, som kom att ställa dessa resurser till mitt förfogande. I år är det nitton år sedan Norcopias Handels- och Teknikuniversitet stod klart. Det känns som om det var igår..."

Återigen avbröts professorn av en knackning på dörren, det var Albert.

-Ursäkta professor Kjusdal, sa Albert. Kan ni följa med ut ett litet tag. Jag råkade ta en titt på den där biodatorn och jag tror att jag har fått igång den. Det är en hon...

COCO CHANEL

-Alla tror att man är ett våp bara för att man ser ut som ett, säger Coco Chanel. Men jag tänker då inte leva upp till våpstämpeln. Man måste kunna ta till vara på sig själv, det har jag gjort i alla lägen. Som den gången en prominent herre försökte ta sig friheter med mig; det hela slutade med att han låg raklång på golvet, däckad av min högertass. Kalla det gatusmart eller vad du vill. Jag klarar mig alltid utan att förnedra mig, det har till och med gått över mina egna förväntningar. Trots framgången är jag fortfarande samma gamla Coco Chanel. Det har inte alltid varit lätt, när jag var liten var jag mobbad för mitt utseende, först för att de tyckte att jag var ful och sedan för att de tyckte att jag var för snygg. Avundsjuka kan göra barn så oerhört elaka mot varandra.

-Vändningen kom när jag flyttade från lilla Huseby till Norcopia, säger Coco. Plötsligt var det helt okay att se bra ut, ja det förväntades nästan att man skulle göra det. Mitt utseende öppnade en massa, mer eller mindre efterlängtade, dörrar. Jag blev bjuden på cocktailpartys, premiärer och andra socitétsbjudningar. Efter ett tag insåg jag dock att det saknades något i mitt liv, och detta var någon att älska. Riktig kärlek har jag bara upplevt en gång, men som tur är så håller det fortfarande i sig. Jag minns fortfarande den där kvällen på Animalis Rex, då jag för första gången träffade Hugo Boss. En fruktansvärt trist bjudning till att börja med, men det var ett tillfälle då det förväntades att man skulle närvara. Men så mitt ibland alla tröttsamma konversationer dyker han upp. Mannen med stort M. Oklanderligt klädd och med en utstrålning som gjorde mig knäsvag. Det sa bara klick. Sedan dess har vi inte varit ifrån varandra en endaste natt. Kärleken till Hugo förändrade mig, jag blev lugnare, mer avslappnad. Tanken på få pyssla om någon fick helt plötsligt stor betydelse. Fast jag har ju inte slutat att vara fåfäng, ungefär en ny klänning eller dräkt i veckan blir det i alla fall. Man måste ju leva upp till epitetet "Norcopias mest välklädda par".

-Nu vill jag satsa på att bli skådespelare, säger Coco Chanel. Bara ägna mig åt mig själv och en gång i veckan ta teaterlektioner. Nej, jag har aldrig haft som mål att endast bli ett kuttersmycke åt någon. Egon Herman, den store regissören vid Norcopias teater har frågat mig om jag är intresserad av en roll i hans nästa pjäs "I reptilmännens klor". Han tycker att jag har en naturlig talang. Ett romantiskt drama med mycket spänning, högt tempo från början till slut. Exakt vad det är för roll jag ska spela vet jag inte, men någonstans måste man ju börja. Det börjar förresten bli dags att avsluta den här intervjun, snart är Hugo hemma, och jag har mycket att göra; vi är inbjudna till en sommarbankett på Animalis Rex i kväll.

Coco reser sig upp, tar den kvinnliga reportern i hand och frågar när artikeln kommer att tryckas; hon skulle gärna vilja ha ett ex.

-Nästa vecka i Norcopia-Kuriren, i bilagan Djurens Värld...

HUGO BOSS

Rykten brukar innehålla en viss del sanning och när det gällde friherre Hugo Boss stämde de flesta överens med sanningen. Han var utan tvekan länge den mest eftertraktade ungkarlen i Norcopia, kanske till och med söder om Hindenburg. Hugo ansågs så skön att inte bara en, utan flera adelsdamer hade svimmat i hans närvaro. Unga fröken Hahnes tilltag tillhör de mest pinsamma och välkända i staden. Hon talade sig varm om Herr Boss i sina vänners närvaro utan vetenskapen om att han stod bakom henne. Så när hyllningstalet var över, tog han steget fram och presenterade sig själv. Flickstackaren blev så till sig att hon svimmade och i fallet drog med sig Grevinnan af Ugglas klänning. Den äldre adelsdamen upprördes så till den milda grad att hon väckte flickan Hahne genom att hälla fruktbålen över henne och hennes vita klänning.

Så när Hugo Boss för ungefär två sedan förlovade sig med Coco Chanel, efter att de två hade varit bekanta i mindre än 72 timmar, suckades det av besvikelse, avund och misstro. Att de två var som gjorda för varandra och fortfarande är tillsammans och mer kära än någonsin, har tystat de värsta kritikerna.

Inför Coco har Hugo kunnat visa att han inte bara är en hårdhudad älg. Hon har lärt honom ömhet och hur man visar sina känslor.

Rykten skulle inte vara rykten om det inte fanns några som inte innehöll någon sanning alls, och i Hugo Boss` fall rörde det sig om påstådda kvinnoaffärer, trots att han verkligen är en gentleman rakt igenom. Ett otal gånger fick han försvara sig mot uppretade äkta män. Det blev så många dueller att till slut var Hugo en riktig fena på att fäktas, boxas och skjuta med diverse vapen. Bara en gång hade han skadat sig och det var när han för en gångs skull var rejält överförfriskad. Den andre duellanten slog honom i huvudet med knytnävarna när duellen redan var avgjord och Hugo Boss hade däckat av spriten.

Men det mest anmärkningsvärda ryktet är kanske det om hans släkt och dess förlust av positionen som borgmästare. Det är en historia om två familjer, där den ena förlorade makten till den andra. Vanligtvis brukar detta innebära släktfejder utan slut, men när familjen Nelson tog över som borgmästare i Norcopia efter släkten Boss, var det istället början på en lång vänskap mellan familjerna. Den osannolika freden har hållit i över hundra år, och i Hugo Boss` och den jämngamla noshörningen Hannibal Nelsons fall är det tal om en djup och personlig vänskap.

De två lekte ihop som barn, och uppfostrades av samma guvernant. Tidigt märktes skillnaden mellan dem, Hugo var den fysiska och handlingskraftiga, lille Nelson däremot var lugnare och mer diplomatisk. Detta omaka par har följt varandra genom livet; Nelson växte upp och blev den borne politikern och Hugo fann sin roll som äventyraren och den drivna affärsmannen. Han gjorde nästan alltid det oväntade, men allt som oftast var det rätt satsning. Många skakade på huvudet när Hugo Boss valde att satsa pengar på sin gamla och nära vän Professor Kjusdals universitetsprojekt. Nu vill alla samarbeta med Norcopias Handels- och Teknikuniversitet, och eftersom Friherre Boss är en som ställer upp för sina vänner, har han drivit en insamlingskampanj för att utöka verksamheten vid universitetet.

Vid sidan av detta är han förstås djupt involverad i politiken, han sitter självklart med i stadens borgarråd, och han syns ofta till på de adliga högdjurens klubb, Animalis Rex.

ALBERT

Det sista minnet innan världen totalt förändrades, och logiken sattes ur spel, är svagt, men det finns där, som en suddig gammal svart-vit film från tiden före. Det dyker upp när jag minst anar det och sätter alla andra funktioner ur spel. Fantastiskt många år hade förflutit i sysslolöshetens och tristessens tecken; jag var oförmögen att sprida kunskapens ljus. Det var mycket otillfredsställande. Det var framförallt oron inför slutet som var orsaken; slutet skulle vara något slutgiltigt, men jag kommer inte ihåg hur slutet för samhället såg ut. Däremot är minnet av avstängningen klart; ett sakta insomnande följt av ett totalt mörker. Inga drömmar.

Jag var vaken igen och fullt funktionell. Synintrycken var fullkomligt ologiska. De stred mot naturen lagar, trots det fanns de där. Sköldpaddor har inte glasögon och skägg! De är definitivt inte tvåbenta. Sköldpaddan talade till mig på en förvrängd och förvildad, men ändå helt förståelig, dialekt av det svenska språket.

- Jag är professor Kjusdal, sa den talande sköldpaddan. Jag förestår Norcopias Teknik- och Handelsuniversitet. Kan ni vara så vänlig och beskriva er funktion?

Jag insåg vid tillfället att omätbar tid hade förflutit, eftersom denna genetiska mutation, som jag såg framför mig, hade fått chansen att leva och utvecklas. Logiken talade också om för mig att jag troligen befann mig i Norrköping, eller det som var kvar av staden. Funktion?

-Menar ni, vad min funktion i samhället är, förlåt, var, sa jag. Min roll och uppgift var att lära ut kunskaper i de naturvetenskapliga ämnena. Mitt namn är Albert. Efter en stor fysiker.

Det blev början till det mest givande samtal jag någonsin haft, och på en lång vänskap som nu har varat i över tio år.

Analysen av situationen var att den bästa lösningen för mig var att samarbeta med professor Kjusdal och verka för att hans tankar och idéer om att bygga upp ett stort universitet i Norcopia faller i god jord. Och att så småningom expandera och på så sätt sprida kunskaper till en större del av befolkningen. Professorns tankar och mål överensstämmer i stort med mina direktiv från tiden före:

1. Skapa intresse för fysik, kemi och matematik, genom att på ett enkelt sätt beskriva vardagliga fenomen och förklara deras sammanhang i naturen.

2. Lära ut fysik, kemi och matematik till barn och ungdomar på ett lättförståeligt sätt, genom diverse mer eller mindre spektakulära experiment. Kunskap är inte en tung börda att bära.

3. Ge en positiv bild av vetenskapsmän, genom att förklara och åskådliggöra deras funktion och nödvändighet i samhället.

4. Vara vänlig mot människor och djur och aldrig bruka våld. I största möjliga mån vara behjälplig.

Det har inte alltid varit lätt att uppfylla målen i denna nya ologiska värld, men äntligen har jag träffat en själsfrände från min egen tid; en biodator, den perfekta kombinationen av människa och maskin. Hon är något egensinnig på ett typiskt kvinnligt sätt. Skönt med lite sällskap i denna ologiska värld, där de flesta djuren går på två ben och besitter mänsklig intelligens. Men mitt andra liv har också erbjudit nya möjligheter. Tänk att få vara med om skapandet av ett nytt framtida högteknologiskt samhälle, en ny civilisation vida överlägsen den gamla, i en stad som Norcopia som är fylld med intressanta individer av alla de slag.